

Arrest

nr. 183 304 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn van soennitische strekking, de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 september 1990 in Bagdad stad. Uw vader is afkomstig uit de Yusufiyah wijk in Bagdad maar zelf heeft u steeds in de Dora wijk gewoond: meer bepaald tot uw zes jaar in de subwijk Mualemin en vanaf dan in Al Touma. U heeft tot het derde middelbaar school gelopen maar het diploma niet behaald. U stopte een aantal jaren en ging dan terug avondschool volgen. U werkte in een kledingzaak. In 2005 werd uw broer M.(...) beschoten door gemaskerde mannen. Zijn twee vrienden die ook aan bodybuilding deden kwamen bij deze aanslag om, uw broer werd verwond net zoals een kindje in de buurt. In 2007 brandde jullie huis van de Mualemin wijk af: de straat was ingenomen door terroristen en

het Iraakse reguliere leger stak jullie huis in brand, ze staken toen vele huizen van soennitische Arabieren in brand. Jullie hebben hiervoor vergeefs schadevergoeding trachten te bekomen. In 2012 kreeg u te maken met een incident op weg naar school. Een gevecht had plaats gevonden in het centrum tussen terroristen en het leger. U passeerde met de fiets en werd door het leger aangehouden, verhoord, beledigd en mishandeld. Na een tussenkomst van uw familie die te weten was gekomen waar u vast zat, werd u na drie dagen vrij gelaten. U diende geen klacht in maar werd wel nog bedreigd dat ze u zouden vast zetten als u zich er nog vertoonde. Hierdoor zette u uw studies stop. In april 2014 verliet u legaal met uw paspoort Irak op aanraden van uw moeder. In Turkije heeft u negen maanden verbleven en u heeft er afgezien omdat u geen werk vond. Vervolgens bent u op illegale wijze doorgereisd naar Griekenland en verbleef u daar een maand. U reisde dan naar Servië waar u een maand ofzo verbleef en vandaar naar Hongarije, gerepatriëerd naar Servië en vervolgens reed u per vrachtwagen naar België. U verklaarde zich hier vluchteling op 11 mei 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en verder kleurenkopies van uw paspoort, van het woonattest van uw vader, van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders, van de voedselrantsoenkaart, van de aanvraag tot schadevergoeding van het ouderlijke huis, van een document in verband met een naamsverandering van uw opa, van foto's van het afgebrande huis in 2007, en tot slot documenten in verband met die brand en documenten in verband met een aanslag op uw broer.

B. Motivering

Na uw gehoor op 23 september 2015 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag wel zeer laattijdig indient. U beroept zich immers op voorgehouden incidenten die zich afgespeeld zouden hebben respectievelijk in 2005, 2007 en 2012. U achtte het klaarblijkelijk niet dringend noodzakelijk internationale bescherming te bekomen. Pas op 11 mei 2015 dient u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, ruim tien jaar na de eerste beweerde feiten en zowat drie jaar na de laatste feiten (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 8, 19). U heeft ook niet van bij aanvang van uw aankomst in Europa asiel aangevraagd. Eerst heeft u in Griekenland verbleven en u heeft eveneens geruime tijd in Servië verbleven, ook in Hongarije heeft u geen asiel aangevraagd (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 20). Deze houding is eveneens een aanwijzing dat de ernst van de ingeroepen vrees in grote mate dient gerelativeerd te worden.

Er duiken verder ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties op tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Voor de DVZ refereerde u enkel naar de algemene veiligheidssituatie. Op de u uitdrukkelijk gestelde vraag of u persoonlijk iets concreets overkomen was, antwoordde u ontkennend: "Neen, specifiek niet" (Vragenlijst, 8 juni 2015, p. 2). Wanneer u op het CGVS gevraagd werd of u bij DVZ alle redenen verteld had die aanleiding hadden gegeven tot het vertrek uit uw land, beweerde u dat het er heel kort was. Op de herhaling van de vraag of u er alle redenen had gegeven waarom u uw land verlaten had, poneerde u dat u uw probleem niet had kunnen vertellen, dat het heel kort was. U gevraagd of u dan uw probleem kort kon samenvatten, stelde u dat uw broer aangevallen was, verwond geraakt, twee of drie collega's gestorven, een kind ook en dat jullie huis in brand gestoken was. Op de vraag hoe het kon dat u bij DVZ deze zaken niet verteld had, beweerde u dat u gezegd werd dat u geen details mocht geven en u herhaalde dat het kort zou zijn. Bij tegenwerping dat dit wel geen details betreft, bracht u in als verweer dat u gezegd werd dat u het heel kort moest zeggen, dat u de kans niet kreeg om alles te zeggen, dat het gehoor maar een kwartier geduurd had. Hierop werd u erop gewezen dat het gehoor op het CGVS ook nog geen kwartier bezig was en u het wel gezegd had, waarop u stelde dat u bewijzen en documenten nu mee had gebracht (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 1-2). Dit is onafdoende als verweer: daar deze elementen van cruciaal belang zijn voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u deze gegevens slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS en slechts op het moment dat u er "bewijzen" van heeft. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Dat u er voor de DVZ niet in zou slagen uw persoonlijke vrees in één zin samen te vatten, ondanks de uitdrukkelijke vraag ernaar en pas bij het CGVS met een persoonlijke vrees voor de dag komt, is in deze bevreemdend en weinig geloofwaardig. Zelfs op dit cruciale moment verwijst u niet eens naar het enige incident dat u persoonlijk overkomen zou zijn in 2012, met name een arrestatie door het leger. Alvorens u gewag maakt van dit incident, stelde u dat u uw land verlaten heeft om een ander leven te beginnen in Europa

(Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 18). Deze uitleg gecombineerd met de aanvankelijke omissie van het incident, geeft de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming en is andermaal een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Bovendien kan er worden vastgesteld dat het voorgehouden incident, indien dit al waarachtig zou zijn, een eenmalige gebeurtenis betreft en u na dit voorgehouden incident nog drie jaar lang wacht om het land te verlaten.

Wanneer u daarenboven voorgehouden wordt dat u voor de DVZ de vraag gesteld was of u persoonlijk iets concreet overkomen was, stelt u zich meteen defensief op en stelt u de tegenvraag wie en hoe ze u dat gevraagd hebben. Hierop wordt u geconfronteerd met uw antwoord aan de ambtenaar waarop u ontkent gezegd te hebben dat u persoonlijk niets overkwam (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 19). Deze loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen. U poneert dat u moest antwoorden op de vragen en niets spontaan zeggen. Hierop wordt u tegengeworpen dat de vraag of u iets specifiek overkomen is nochtans aan duidelijkheid niets te wensen overlaat, waarop u zich afvraagt of dat nu een probleem vormt. U wordt nogmaals de kans geboden hier uitleg over te verschaffen waarop u meent dat het niet uw fout is, dat u op alle vragen geantwoord heeft, dat ze u van in het begin gezegd hebben dat u kort moest zijn en dat ze uw reisroute wilden kennen (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 19). Deze uitleg vermag de aangehaalde incoherentie echter niet uit te klaren en uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee onderuit gehaald.

Wat de brand betreft in uw ouderlijke huis die zich zou voorgedaan hebben in 2007: u woonde er al niet meer van uw zes jaar en de brand heeft zich duidelijk voorgedaan in het kader van het toenmalige algemene oorlogsgeweld (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 9, p. 15). De foto's die u neerlegt en de documenten aangaan die brand en de aanvraag tot schadevergoeding kunnen niet als dienstig aanvaard worden in het kader van een persoonlijke vrees. De documenten aangaande de aanslag op uw broer in 2005 zijn kopies met originele stempels en handtekeningen en als dusdanig makkelijk te vervalsen. U toonde geen verband aan met uw eigen beweerde incident en slaagde er evenmin in om via uw verklaringen deze aanval überhaupt aannemelijk te maken. U verklaarde immers op een gegeven moment dat uw broer gedood werd en wanneer hier meer uitleg over gevraagd werd, bevestigde u eerst dat hij gestorven was aan zijn verwondingen. U gevraagd wanneer dit dan was, ontkende u plotsklaps dat hij dood was gegaan. Bij confrontatie met de vaststelling dat u toch net verklaard had dat hij gedood werd, stelde u dat het een vergissing was, dat het CGVS u uw woorden niet had laten afmaken waarop u glimlachte (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 8). Uw radicale wijziging in uw eerdere verklaring kan niet ernstig genomen worden en ondermijnt finaal uw geloofwaardigheid.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en deze van uw ouders. Ze tonen echter op geen enkele wijze aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103). De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het

vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de

veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na uw gehoor op 23 september 2015 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag wel zeer laattijdig indient. U beroept zich immers op voorgehouden incidenten die zich afgespeeld zouden hebben respectievelijk in 2005, 2007 en 2012. U achtte het klaarblijkelijk niet dringend noodzakelijk internationale bescherming te bekomen. Pas op 11 mei 2015 dient u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, ruim tien jaar na de eerste beweerde feiten en zowat drie jaar na de laatste feiten (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 8, 19). U heeft ook niet van bij aanvang van uw aankomst in Europa asiel aangevraagd. Eerst heeft u in Griekenland verbleven en u heeft eveneens geruime tijd in Servië verbleven, ook in Hongarije heeft u geen asiel aangevraagd (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 20). Deze houding is eveneens een aanwijzing dat de ernst van de ingeroepen vrees in grote mate dient gerelativeerd te worden.

Er duiken verder ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties op tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Voor de DVZ refereerde u enkel naar de algemene veiligheidssituatie. Op de u uitdrukkelijk gestelde vraag of u persoonlijk iets concreets overkomen was, antwoordde u ontkennend: “Neen, specifiek niet” (Vragenlijst, 8 juni 2015, p. 2). Wanneer u op het CGVS gevraagd werd of u bij DVZ alle redenen verteld had die aanleiding hadden gegeven tot het vertrek uit uw land, beweerde u dat het er heel kort was. Op de herhaling van de vraag of u er alle redenen had gegeven waarom u uw land verlaten had, poneerde u dat u uw probleem niet had kunnen vertellen, dat het heel kort was. U gevraagd of u dan uw probleem kort kon samenvatten, stelde u dat uw broer aangevallen was, verwond geraakt, twee of drie collega's gestorven, een kind ook en dat jullie huis in brand gestoken was. Op de vraag hoe het kon dat u bij DVZ deze zaken niet verteld had, beweerde u dat u gezegd werd dat u geen details mocht geven en u herhaalde dat het kort zou zijn. Bij tegenwerping dat dit wel geen details betreft, bracht u in als verweer dat u gezegd werd dat u het heel kort moest zeggen, dat u de kans niet kreeg om alles te zeggen, dat het gehoor maar een kwartier geduurd had. Hierop werd u erop gewezen dat het gehoor op het CGVS ook nog geen kwartier bezig was en u het wel gezegd had, waarop u stelde dat u bewijzen en documenten nu mee had gebracht (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 1-2). Dit is onafdoende als verweer: daar deze elementen van cruciaal belang zijn voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u deze gegevens slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS en slechts op het moment dat u er “bewijzen” van heeft. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Dat u er voor de DVZ niet in zou slagen uw persoonlijke vrees in één zin samen te vatten, ondanks de uitdrukkelijke vraag ernaar en pas bij het CGVS met een persoonlijke vrees voor de dag komt, is in deze bevreemdend en weinig geloofwaardig. Zelfs op dit cruciale moment verwijst u niet eens naar het enige incident dat u persoonlijk overkomen zou zijn in 2012, met name een arrestatie door het leger. Alvorens u gewag maakt van dit incident, stelde u dat u uw land verlaten heeft om een ander leven te beginnen in Europa (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 18). Deze uitleg gecombineerd met de aanvankelijke omissie van het incident, geeft de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming en is andermaal een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Bovendien kan er worden vastgesteld dat het voorgehouden incident, indien dit al waarachtig zou zijn, een eenmalige gebeurtenis betreft en u na dit voorgehouden incident nog drie jaar lang wacht om het land te verlaten.

Wanneer u daarenboven voorgehouden wordt dat u voor de DVZ de vraag gesteld was of u persoonlijk iets concreet overkomen was, stelt u zich meteen defensief op en stelt u de tegenvraag wie en hoe ze u dat gevraagd hebben. Hierop wordt u geconfronteerd met uw antwoord aan de ambtenaar waarop u ontkent gezegd te hebben dat u persoonlijk niets overkwam (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 19). Deze loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen. U poneert dat u moest antwoorden op de vragen en niets spontaan zeggen. Hierop wordt u tegengeworpen dat de vraag of u iets specifiek overkomen is nochtans aan duidelijkheid niets te wensen overlaat, waarop u zich afvraagt of dat nu een probleem vormt. U wordt nogmaals de kans geboden hier uitleg over te verschaffen waarop u meent dat het niet uw fout is, dat u op alle vragen geantwoord heeft, dat ze u van in het begin gezegd hebben dat u kort moest zijn en dat ze uw reisroute wilden kennen (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p.

19). Deze uitleg vermag de aangehaalde incoherentie echter niet uit te klaren en uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee onderuit gehaald.

Wat de brand betreft in uw ouderlijke huis die zich zou voorgedaan hebben in 2007: u woonde er al niet meer van uw zes jaar en de brand heeft zich duidelijk voorgedaan in het kader van het toenmalige algemene oorlogsgeweld (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 9, p. 15). De foto's die u neerlegt en de documenten aangaan die brand en de aanvraag tot schadevergoeding kunnen niet als dienstig aanvaard worden in het kader van een persoonlijke vrees. De documenten aangaande de aanslag op uw broer in 2005 zijn kopies met originele stempels en handtekeningen en als dusdanig makkelijk te vervalsen. U toonde geen verband aan met uw eigen beweerde incident en slaagde er evenmin in om via uw verklaringen deze aanval überhaupt aannemelijk te maken. U verklaarde immers op een gegeven moment dat uw broer gedood werd en wanneer hier meer uitleg over gevraagd werd, bevestigde u eerst dat hij gestorven was aan zijn verwondingen. U gevraagd wanneer dit dan was, ontkende u plotsklaps dat hij dood was gegaan. Bij confrontatie met de vaststelling dat u toch net verklaard had dat hij gedood werd, stelde u dat het een vergissing was, dat het CGVS u uw woorden niet had laten afmaken waarop u glimlachte (Gehoorverslag CGVS, 23 september 2015, p. 8). Uw radicale wijziging in uw eerdere verklaring kan niet ernstig genomen worden en ondermijnt finaal uw geloofwaardigheid.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en deze van uw ouders. Ze tonen echter op geen enkele wijze aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft in het onderhavige verzoekschrift een uitgebreide uiteenzetting omtrent de situatie voor soennieten in Bagdad en, meer specifiek, in de wijk Dora, waarvan hij afkomstig zou zijn.

Verzoeker merkt terecht op dat uit de door hem aangehaalde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjiiitische milities zich bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten, ook indien deze in verzoekers wijk hebben gewoond, op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en een loutere aanwezigheid zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

De verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de persoon die het voorwerp uitmaakte van het aangehaalde arrest. Deze was immers niet enkel soenniet en vertoonde nog een veelheid aan andere specifieke risico-verhogende kenmerken. Hij was universitair geschoold, had voor de Amerikanen gewerkt, had stage gelopen in de Verenigde Staten, had voor de Iraakse overheid in Tikrit gewerkt, was deze stad ontvlucht en kende gezondheidsproblemen.

Verzoeker dient aldus aan de hand van concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij, al dan niet (mede) omwille van het feit dat hij een soenniet is, bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

In deze wordt in de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren. De Raad stelt vast dat verzoeker geen inhoudelijk verweer voert met betrekking tot voormelde motieven, maar dat hij zich beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen, het poneren van algemene beweringen en verklaringen *post factum* en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoeker opwerpt dat hij al veel eerder wilde vluchten uit zijn land van herkomst, maar te jong was en de financiële middelen niet had om de reis te organiseren moet worden opgemerkt dat van een persoon die in zijn land van herkomst daadwerkelijk vreest voor zijn leven kan worden verwacht dat hij blijf geeft van initiatief en inspanningen te hebben gedaan om, daarbij desgevallend geholpen door derden, zich aan deze onzekere en levensbedreigende situatie te onttrekken en in een ander land internationale bescherming te bekomen. Het louter opwerpen van financiële overwegingen en de jonge leeftijd van de asielzoeker volstaat hiertoe niet. Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker in 2012 waarin hij het laatste incident situeerde, tweeëntwintig jaar oud was.

Indien verzoeker daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan ook worden verwacht dat hij een beroep doet op de beschermingsmogelijkheden die hiervoor specifiek voorzien zijn en aldus een asielaanvraag in Griekenland indiende teneinde internationale bescherming te bekomen. Verzoeker beweert dat hij in Griekenland geen asiel heeft aangevraagd omdat hij er kort na aankomst zou zijn opgesloten en er onmenselijk werd behandeld. Hij zou er te horen hebben gekregen dat hij er nooit bescherming zou krijgen en zou worden teruggestuurd naar Irak. Hij zou er tevens te horen hebben gekregen dat hij veroordeeld werd tot achttien maanden gevangenisstraf en dat hij enkel vrij kon komen indien hij 2000 euro betaalde. Uiteindelijk zou verzoeker toch vrijgekomen zijn en Griekenland verlaten hebben. Pas in België aangekomen zou verzoeker zich veilig genoeg hebben gevoeld om zijn verhaal te vertellen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zijn beweringen omtrent zijn behandeling in Griekenland kan staven en dat verzoeker hierover eveneens niets heeft gemeld, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde dat hij anderhalve maand in Athene verbleef in een huurwoning maar repte met geen woord over zijn vermeende verblijf in de gevangenis. Hij gaf dan weer wel spontaan aan dat hij tien of elf dagen werd opgesloten in Hongarije (stuk 16, verklaring DVZ, punt 33; stuk 7, gehoorverslag, p. 20). Verzoekers bewering als zou hij in Griekenland zijn opgesloten, onmenselijk behandeld en bedreigd met *refoulement* is derhalve louter *post factum* en kan zijn nalaten asiel aan te vragen in Griekenland niet verschonen.

Waar verzoeker slechts herhaalt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van bepaalde incidenten omdat hem gevraagd werd zijn relaas beknopt te houden en de details te houden voor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet hij geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze motiveert waarom dit verweer niet afdoende is. Dat een groot deel van de problemen die verzoeker aanhaalde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voortvloeien uit de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, neemt niet weg dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld dat hij drie jaar geleden op weg naar school werd gearresteerd door het Iraakse leger en vervolgens gedurende drie dagen werd gevangen gehouden en gemarteld, temeer daar hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hem persoonlijk iets was overkomen (stuk 16, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 7, gehoorverslag, p 18, 19).

Verzoeker kan zich niet vinden in het oordeel dat de door hem neergelegde bewijsstukken met betrekking tot de brand in zijn ouderlijk huis en de aanslag op zijn broer niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van een actuele en persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. Te dezen weerlegt verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing evenwel niet. Met het betoog dat de situatie sinds 2005 alleen maar verder is geëscaleerd toont verzoeker niet aan actueel een persoonlijke vrees te koesteren omwille van de vermeende aanslag op zijn broer in 2005, dan wel de brand die zich in 2007 zou hebben voorgedaan in zijn ouderlijke woning.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF